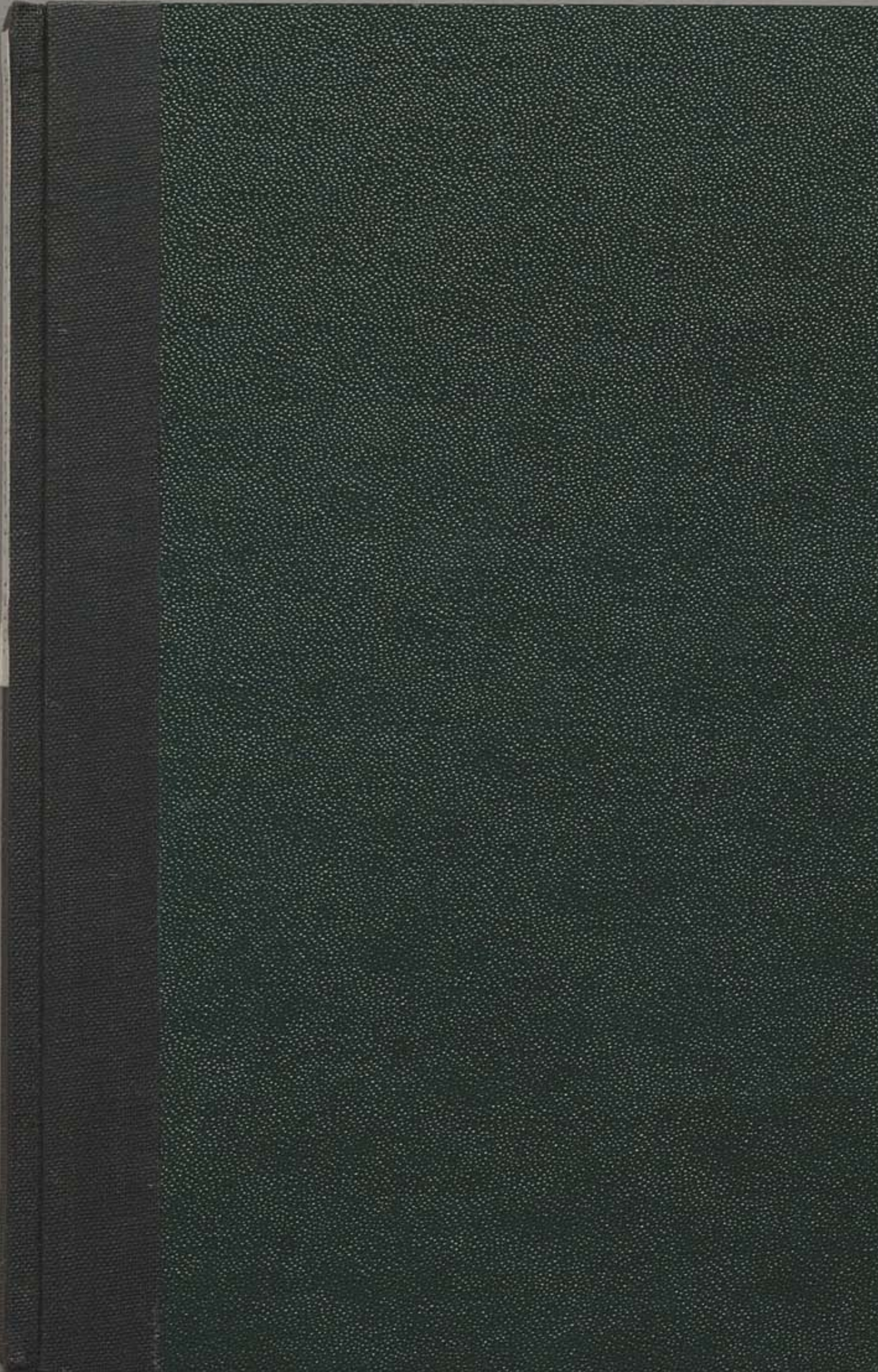

Kopia efter
original i UUB

Kaps.

SJÄLFBIOGRAFI

AF

KARL JOHAN LINDBORG.

UTGIFVARENS FÖRLAG.
1910.

SJÄLFBIOGRAFI

AF

KARL JOHAN LINDBORG.

UTGIFVARENS FÖRLAG.

GAMLAKARLEBY 1910
AKTIEBOLAGET ÖSTERBOTTNINGENS TRYCKERI.

FÖRSTA KAPITLET.

Min ungdom och omvändelse.

Jag var äldste sonen af 8 syskon. Min fader var en vanlig grofarbetare. Som familjen var i knappa lefnadsförhållanden antogs med glädje anbudet att få plats hos en bagare i staden. Jag var då endast 11 år, men hade likväl hunnit att inhemta ganska god lärdom för min ålder. Men Gud som leder allas öden ville fostra mig på ett praktiskt sätt på det jag skulle bli härdad för det ansträngande värf, han ville anförtro mig. Tiden gick och efter några år skulle jag såsom vanligt var beredas till min första nattvardsgång. Ända hittills hade jag ej erfarit några egentliga intryck af Guds Ande, men vid den tiden verkade Gud kraftigt på mitt hjärta, ehuru hvarken presten eller någon annan visade mig vägen till Kristus. De kraftiga rörelserna försvunno därför snart och några år gingo åter på samma väg i synden som förut. Under denna tid var jag en gång nära att drunkna under badning, hvilket dock ej bekymrade mig vidare. Försökte mig äfven på sjön ett par resor till Tyskland, men då sista resan var svår och vi ledo »hafveri» beslöt jag att sedan stanna på land.

Jag hade allt sedan min födelse, som inträffade

i Kalmar den 17 aug. 1854, vistats i min hembygd, men vid 18 års ålder företog jag flyttning till Stockholm. Hit kom jag med 1 krona i börsen, och fastän okänd och utan rekommendationer fick jag efter ihärdigt sökande en jämförelsevis god anställning. Sedan jag tillbringat någon tid i den stora hufvudstaden kom jag att få till arbetskamrat en from yngling som blifvit omvänd bland metodisterna. Gud hade nog på ett för mig obegripligt sätt verkat på mitt hjärta en tid förut och då jag icke fann något behag i ogudaktiga människors sällskap, besökte jag ofta den ena kyrkan efter den andra t. o. m. under samma gudstjänst, men kyrkmurarne kändes så frånstötande och kalla. Ofta hade jag känt mig manad att läsa i bibeln samt bedja mina aftonböner, men då jag en onsdagsafton stod i mitt arbete och tyckte att tiden blef lång, uppstämde jag en världslig sång i hvilken följande ord förekomma: »O himmel och afgrund röt Hjalmar och svor». Då jag hunnit så långt i sången, afbröt min kamrat mig med dessa ord: »Bäfvar du ej då du sjunger om afgrunden?» Sången tystnade och efter åtskilligt motstånd blef jag djupt och grundligt öfvertygad att jag var på väg till den afgrund, hvarom jag sorglöst sjungit. Då vi senare på aftonen skulle gå till hvila var jag villig att första gången i mitt lif böja knä i bön, då min kamrat allvarligt bad för min själs frälsning. Det räckte dock till söndagen förrän Guds frid och

vittnesbörd om syndaförlåtelse skänktes mitt hjärta. Detta skedde under en predikan af pastor J. Hellberg i en metodistisk bönesal i januari 1873. Gud vare lof för denna saliga dag, ty då blefvo sångarens ord för mig uppfyllda: »Sälla dag, sälla dag, då Jesus tog min synd på sig». Jag förenade mig kort därefter med den då ännu unga metodistförsamlingen i Stockholm. B. A. Carlson var dess föreståndare. Det dröjde ej länge förrän Guds Ande manade mig att omtala för andra hvad han med min själ gjort hade, men då jag meddelade dessa känslor för pastorn och önskade få någon undervisning för detta ändamål, hänvisade han mig till det bibelställe där det står: »ingen nykristen må befatta sig med att lära andra». Med bedröfvelse sökte jag foga mig därefter.

J. HELLBERG.

Någon tid förgick och så hade jag lyckats bli min egen husbonde. Den affär jag hade utvecklades mer och mer. Jag var en verksam medlem i församlingen och hade flere förtroendesysslor inom densamma, såsom skaffare, klassledare och förmanare. Såsom ombudsman var jag med och öfverlämnade St. Pauls kyrkan till invigning.

Vid en kvartalskonferens blef jag förordad att få rekommendation till den då nyligen bildade predikantskolan i Örebro, men pastor B. A. Carlson som då var ordförande gaf konferensen det rådet att behålla mig hemma, ty sade han: »Vi behöfva goda män här, både i andligt och lekamligt afseende». Detta var nu andra gången denna man hindrade mig från predikobanan. Jag fortsatte alltså som en lydig son i evangelium att sköta mitt jordiska kall och verka med i församlingen, men efter någon tid började affären gå sämre och Gud måste på detta sätt visa mig vägen och omedelbart sända mig ut på fältet då icke människor förstodo vinken att Herren ville hafva mig ut i sin tjänst.

ANDRA KAPITLET.

Begynnelsen i Sundsvall.

Sommaren 1878 ingafs mig den tanken att flytta till Sundsvall, där jag en tid idkade handel. Efter åtskilliga pröfningar och kamp för tron, behagade det Gud att uppfylla mig med tro och den H. Ande så att jag kände ett ömmande behof för de många som lefde utan Gud i staden. Jag besökte statskyrkopresten för att få tillstånd att predika i sjömanskapellet, men då han hörde att jag var metodist bad han mig så fort som möjligt fara bort från staden. Efter det jag knäböjande haft bön med presten sade jag att det berodde på hvad Gud ville, om jag skulle stanna eller ej. Därefter begaf jag mig till baptistpredikanten på platsen. Han kunde ingenting lofva, ty han skulle fråga styrelsen, men af hans undvikande svar förstod jag att fruktan för villfarelse intog honom. Då nu alla dörrar tycktes stängda och ingen af de förutvarande samfunden ville hafva min hjälp, vände jag mig i bön till Gud och han utvisade en sal som stod att hyra. Men hyran skulle erläggas 3 månader i förskott och då ingen annan råd fanns frågade jag min hustru om vi skulle sätta våra

fickur i pant för hyran, hvartill hon samtyckte. Vi lånade alltså på klockorna och på den vägen äro de ännu, ty vi kunde aldrig sedan lösa dem tillbaka. Min hustru har heller aldrig sedan egt något ur. Alltnog, jag hyrde lokalen och beställde bänkar fastän jag ej visste hvarmed de skulle betalas. Men då en person i staden händelsevis fick höra talas om saken sände han bud på mig, och som han förstod att jag var drifven af Guds Ande och han dessutom kände till metodismen lofvade han betala räkningen för bänkarna.

Så började verksamhet med predikan och söndagsskola; själar blefvo frälsta, affällingar upprättade och en väckelse utbröt i hela staden, äfven hos de andra samfunden. Det var liksom om fruktan kommit öfver de andra kristna, ty folket varnades för den »nya villfarelsen» som kommit till staden. Så kunde Gud använda ett ringa medel för att uppväcka de förutvarande kristna ur sin ljumhet. Alltnog en liten församling bildades och med dessas namn samt en missionskollekt infann jag mig vid årskonferensen år 1879, med begäran att predikant skulle stationeras i Sundsvall. Vederbörande, som ansågo Sundsvall för en plats värd att upptagas, skyndade också att efterkomma vår begäran i det att en ung man, L. Petterson, sändes.

TREDJE KAPITLET.

Vistelsen i Hernösand.

Då jag nu fått verksamheten i S. tryggad ansåg jag mig ledig att börja på en annan plats, och Gud hade redan utvisat mig vägen. Jag hade nämligen i Sundsvall kommit i beröring med finnar hvilka drefvo handel med finska matvaror. Det syndiga lif de förde, uppväckte hos mig tanken att skynda öfver till de »tusen sjöars land» och förkunna det evangelium, hvilket lyckliggjort mitt eget hjärta, samt vinna själar för himlen genom metodistkyrkans verksamhet och sålunda bidraga till att John Wesleys ord: »Världen är min socken» måtte gå i fullbordan. Men då det redan började blifva höst afstod jag från finlandsresan tillsvidare och flyttade i stället till Hernösand. I denna stad välsignade Gud under vintern mitt arbete för själar så att vi redan hade en liten församling bildad och en god söndagsskola, en sal hyrd för våra gudstjänster. Bland andra som här blefvo omvända var en min egen broder. Gud vare lof! Då nu våren inträdde och ångbåtarna började gå mellan Sundsvall och Wasa, vaknade tanken på Finland med förnyad kraft och ehuru jag hade fullt upp med arbete

mellan Hernösand och Skellefteå vid de många sågverken vid den 10 mil långa Ångermanelfven och fastän många bådo mig att stanna kvar, då det den tiden var ondt om predikanter, så kunde jag ej lämna Finland, hvilket land jag kände att Herren lagt på min lott. Men sorgligt är det att ingen metodistisk verksamhet ännu kommit till stånd i Hernösand där den dåvarande »länsmannen» förebrående frågade mig: »Hvarför hafva ej metodisterna kommit hit förr?» Ja, hvarför ha de inte ännu kommit dit efter 30 år?

K. J. LINDBORG.

FJÄRDE KAPITLET.

Resan till Finland.

I maj månad 1880 lämnade jag min hustru och mina tvänne små barn i Hernösand och med respass och lokalpredikantsfullmakt på fickan skyndade jag till okända öden. Efter en natts behaglig resa landsteg jag i Wasa. Tårarna i min hustrus ögon vid afskedet hade visserligen gifvit mig ett outplånligt intryck, men Herren fordrade detta offer och han gaf mig nåd att i tro gifva det. De pengar jag hade kunnat lämna åt familjen var icke mycket och själf hade jag nätt och jämt till fördäcksplats. Framkommen till Wasa gick jag upp på torget och blef anvisad till en mjölhandlande, hvilken hade namn om sig att vara gudfruktig. Då han hörde att jag kommit för att predika och fått veta att jag var metodist, bad han mig att genast vända om igen. Men jag var inte van att vända vid första motståndet. Dessutom hade jag så godt som »bränt skeppen efter mig». Jag bad att min kappsäck skulle få stå så länge och så gick jag ut bland några ungbjörkar just där järnvägsstationen är belägen, föll ned på mina knän, knäppte ihop mina händer, blickade upp mot himlen, och

då jag såg solen dala i vester fördes mina tankar till det kära hemlandet. Ihågkommande att jag nu var under den ryska spiran och då fruktan ville intaga mitt hjärta, gafs mig den tröstande tanken: liksom det är samma sol här såväl som hemma så är det äfven samma Gud i Finland som i Sverige. Styrkt af umgänget med Gud steg jag frimodigt upp och gick från hus till hus talande och bedjande till Gud för människor tills jag slutligen träffade på några nykterhetsvänner, hvilka en längre tid bedit Gud om en predikant från Sverige. Jag ombads nu att hålla religiösa möten dels i stadens folkskola och dels i privata hem. Efter 8 dagars vistelse i Wasa företog jag den 10 mil långa vägen till Kristinestad till fots. Jag hade hört att där skulle en metodist, omvänd i Amerika, vistas. På somliga ställen fick jag knappt nattbärberge, på andra åter blef jag mottagen som en Guds engel. Så var händelsen i Petalax och Närpes. Till Petalax fick jag vandra med kappsäcken på ryggen. Men sedan bestods alltid häst. Så kom jag då till K:stad, där jag träffade br. Bärnlund, nu sjuklig och bruten samt oförmögen att, såsom han gjort förut, predika. Flera år hade gått sedan han och hans broder predikade i trakterna af K:stad och frukterna däraf voro ringa. En enkefru Svanström träffades såsom frukt af deras verksamhet i K:stad och hon blef ock en af de första medlemmar i församlingen som sedan bildades. Jag predikade här och där i

LINDBORGS ANKOMST TILL FINLAND.

husen någon vecka samt uppmuntrade br. Bärnlund med att nu hade Gud hört deras böner och verksamhet komme nog snart att begynnas i Finland. Men då han hörde att jag ej var sänd utaf kyrkan sade han tviflande: »Jag har två gånger varit öfver till svenska årskonferensen 1870 och 1874 och begärt predikant till Finland men ej fått, så nu har jag förlorat hoppet.»

FEMTE KAPITLET.

En fåfäng konferensresa.

Min fulla öfvertygelse var likväl att blott jag nu kom öfver till konferensen i Eskilstuna 1880 och fick framlägga Finlands sak skulle säkert göras något. Jag reste öfver Åbo och Stockholm till Eskilstuna och framlade saken för pastor B. A. Carlson, men han kunde intet göra och jag fick icke blott kosta mig resan fram och åter utan äfven själf sörja för mitt underhåll och så gott som intet tillmötesgående kom mig till del, men jag hade ju Gud att vända mig till. Jag återvände från konferensen mycket nedslagen, dels därför att jag ingifvit mina finska vänner så säkert hopp, och dels därför att det gynsamma tillfället, att börja verksamhet i Finland icke iakttogs. Jag hade emellertid lofvat att i alla händelser återkomma själf. Och jag ville åtminstone stå vid mitt löfte. Min familj mötte nu i Stockholm. Min tanke var att stanna på Åland någon tid på genomresa, där jag förut predikat några gånger, men kunde icke få landstiga förrän båten lade till vid Degerby och då var det långt tillbaka, hvarför jag beslöt att fortsätta med en annan båt till Åbo. Under

väntan på båt bodde vi hos en tullvaktmästare som var baptist. Jag predikade någon gång ute i det fria. Som vår reskassa, till följd af utgifterna för den långa konferensresan tagit slut, omtalade vaktmästaren att ryska ångbåtar, hvilka lågo på sjömätning utanför, brukade befordra passagerare gratis till Åbo, hvarför han seglade med oss utåt öppna hafvet för att söka upp någon rysk båt, men ingen sådan fanns där för tillfället, hvarför vi måste återvända. Hemkomna igen möttes vi af skurning och storstädning samt orden: »Nu kan ni inte få komma in här mera». Naturligtvis, hade vi varit baptister då hade det varit annorlunda. Jag tog då min hustru och mina båda barn, det ena 3 år och det andra närdes ännu af modersmjölken, tog dem med mig i Guds stora boning, skogen. Där slogo vi oss ned och sedan gick jag till gästgifvaregården för att få köpa litet filmjölk, men då jag af värdinnan äfven ville låna skedar att äta med, då måste jag berätta huru saken stod. Å, sade hon, här är ju gästgifvaregård och finns rum nog. Då jag anmärkte att medel saknades att bo på gästgifvaregården, svarade hon att pengar kom aldrig i fråga nu, ty det var ju herrn som predikade här ute för oss.

Det dröjde icke länge förrän en ordinarie båt kom från Stockholm och tog oss med till Åbo. Här hade vi det mycket tarfligt med afseende på logi m. m. Jag hade nu slagit Åland alldeles ur

hågen, men då jag en afton gick ned till ångbåten med ett bref till Kristinestad träffade jag på gatan en flicka från Åland, hvilken igenkände mig från mitt förra besök där. Hon frågade nu om jag inte ville hålla mitt löfte att komma och predika för dem. Jag följde då med henne tagande min familj med. Ett par veckors tid upplefdes nu med Guds ords predikande här och där i byarna och sådan hunger efter ordet har jag sällan sett. Fastän det nu var skördetid lämnade folket sin tröskning i riorna midt på dagen och kommo så sotiga de voro för att lyssna till predikan. Genom de kollekter som frivilligt upptogos blefvo vi i tillfälle att företaga resan till Kristinestad. Folket erbjöd mig visserligen lön om jag velat stanna här, men jag mindes mina vänner i Österbotten och ville hålla mitt löfte till dem.

SJETTE KAPITLET.

Åter i Finland.

Vi kommo alltså i september månad till Kristinestad, predikade här någon tid och fortsatte sedan resan med häst till Närpes, där vi väntade bli härbergerade för den närmaste framtiden. Men förhållandena hade förändrats under sommaren. Här hade frosten tagit både råg och potatis och där förut flera välmående bönder lofvat mottaga oss, fanns nu ingen som ville öppna sina dörrar. Då ångrade jag att vi ej stannat på Åland och hade ej båtarna slutat gå till följd af den tidiga vintern hade vi skyndat bort från dessa nu karga trakter. Men Herren hjälpte äfven i dessa mörka stunder och ingen nöd hade vi känning utaf. Jag fick lämna min familj hos tre stycken gudfruktiga kvinnor och så reste jag omkring i byarna och predikade Guds ord till uppbyggelse för många.

Vid ett tillfälle under min bortavaro inträngde en från staden hemvändande landsbo i rusigt tillstånd och med dragen knif i högsta hugg, skrikande och ropande efter villopredikanten, menande att om han nu finge honom fatt skulle han vilja göra »processen» kort. Min unga hustru med sina två

små barn var instängd i en kammare och var storligen förskräckt att han skulle få se dem och hon fruktade mycket att den minsta af barnen skulle gifva något ljud ifrån sig, hvilket skulle röja dem. Då mannen en god stund väsnats och förskrämt de värnlösa kvinnorna sände Gud hjälp genom en arbetare, som kom in och tog fridstöraren med sig till deras hemby. Denna skräckinjagande händelse var en bland de första erfarenheter min hustru fick göra i Finland.

Sedan vi något hunnit vänja oss vid de ogynnsamma förhållandena, företog jag några veckor före jul en resa till Vasa, och som jag hade bekanta sedan förra besöket var jag snart i full verksamhet och en kraftig rörelse uppstod, så att många blefvo förda till tron och blefvo förvissade om Guds nåd. Då jag andra gången besökte Vasa på nyåret 1881 blef rörelsen så stor att vännerna bådo mig flytta till staden, ty det ansågs att de nyomvända behöfde andlig omvårdnad. Vi företogo alltså flyttningen i februari månad under 30 gr. köld. Nedbäddade med de små barnen i en »brädskrinda» gick allt väl.

SJUNDE KAPITLET.

Årskonferensen i Gäfle.

Nu fortsattes verksamheten tills frampå sommaren, då jag började längta efter att få någon af våra predikanter från Sverige till hjälp. Och fastän jag blifvit så kyligt mottagen vid konferensen i Eskilstuna beslöt jag likväl att göra om försöket vid den snart sammanträdande konferensen i Gäfle. Med en insamlad missionskollekt, som steg till något öfver 100 mark, samt så mycket respengar att jag kunde få billigaste plats anträdde jag resan till Gäfle. Dessa pengar hade väl behöfts för familjens underhåll, isynnerhet som ett tredje barn just i dessa dagar tillökt familjen och på samma gång bekymren. Min hustru hade det nu ganska trångt, ty de få verkliga vännerna, hvilka ville med oss bära korset och gå ut om lägret hade inga stora tillgångar att taga af. Vid ett tillfälle behöfdes ett par skor åt äldsta flickan och Gud sände en 5 mark från okänd person i rätta stunden. En annan gång då alla förråd voro slut återsändes från Kristinestad en lånad bok och inuti boken 1 mark. Så hjälpte Gud gång efter annan, medan jag var på resa till konferensen i hans ärenden.

Framkommen till Gäfle passade jag på att få tala med biskopen genom tolk. Då han hörde att det var fråga om Finland bad han mig komma igen dagen därpå, så skulle han se på kartan under tiden. Då jag åter träffade biskopen uppmanade han mig att resa hem till Finland och arbeta ett år till, så fick han se hvad som kunde göras nästa år. Det såg nu ut som detta »macedonierop» skulle förklinga ohört äfven denna gång liksom det vid tre konferenser förut gjort. Men då svarade jag biskopen att Finland kunde inte vänta längre och att några personer väntade att få åtnjuta nattvarden enligt metodistkyrkans sätt samt jag själf hade ett barn som skulle döpas af metodistkyrkans predikanter; då lofvade biskopen att pr. äldste J. Kihlström skulle få komma öfver redan samma sommar och predika samt förrätta dop och nattvard. Förtjust öfver denna framgång af mitt ärende, reste jag hem och förberedde mina vänner på hvad som komma skulle.

ÅTTONDE KAPITLET.

Pastor J. Kihlström i Finland.

I augusti månad samma år anlände också pastor Kihlström och stannade 8 dagar i Vasa. Han fullgjorde de ofvan nämnda förrättningarna, samt bildade en församling på omkring 20 personer och anställde mig såsom den nybildade församlingens första metodistpredikant. Någon lön hade han ej att gifva mig, men lofvade underrätta biskop Reck om förhållandena, hvilken lofvat framställa Finlands sak för missionssällskapet som sammanträdde i november. Biskopen gjorde säkerligen sitt bästa, ty »sällskapet» anslog genast 200 dollars för Finland. Märk, att detta var år 1881. Penningarna sändes till finansiella agenten i Sverige, men som pastor Kihlström genom järnvägsolycka aflidit redan på hösten, vågade icke den försiktige »agenten» sända några penningar till den af pr. äldste första tillsatta predikant i Finland och så kom det sig att jag fick sköta församlingen ett helt år utan lön. Först vid årskonferensen 1882 blef det beslutet att jag skulle få något af de anslagna medlen. Jag fick emellertid ej någon predikant till hjälp detta år heller. Först år 1883 blef G. Wagnson utnämnd

för Vasa och jag blef då anställd i Gamlakarleby, där jag föregående vinter börjat verksamhet och där Gud så välsignade mitt inträde att en stor väckelse utbröt och jag fick anteckna 75 personer på prof.

J. KIHLSTRÖM.

NIONDE KAPITLET.

Kyrkorådsförbud och inställelse för Åbo domkapitel.

Till en början hade jag ingen förföljelse i Vasa utan vi fingo i frid och ro fortsätta våra möten. Kyrkoherden var icke ovänligt stämd mot verksamheten och då en gumma frågade honom om det var farligt att höra Lindborg predika, så svarade han: »Ingalunda, jag har själf hört honom med välsignelse». Och då gumman invände »att jag var metodist», så svarade kyrkoherden: »Ja, se gumman lilla, metodisterna äro inte annat än riktigt stränga luteraner». Men fram på sommaren började likväl myndigheterna frukta att om jag finge fortsätta, och underrättelse komma till Sverige om den tacksamma jordmånen, det då skulle komma flere metodistpredikanter öfver och metodistisk verksamhet börja på allvar. Detta sade mig kyrkoherden personligen då han uppvaktade mig med kyrkorådsförbud att vidare predika. Oaktat förbudet fortsatte jag med verksamheten och allt tycktes vara lugnt tills Kihlström kom öfver och predikade en veckas tid. Då infunno sig stadens presterskap på söndags f. m. vid vår gudstjänst, hvilken be-

vistades af ett par hundra personer, och framträdde efter predikans slut och meddelade Kihlström förbud att vidare predika. Han svarade det han inte trodde det vara orätt att förkunna Guds ord, men om finska lagen kunde straffa honom därför, var han villig att lida följderna. Emellertid hade ju Kihlström ej tid att stanna längre i Finland, men som ofvan sagts skulle jag stanna och vårda den nybildade församlingen. Det dröjde nu inte länge förrän jag fick stämning att inställa mig för domkapitlet i Åbo. Tiden härför var utsatt till början af november månad. Innan jag nu skulle resa blef jag af min husvärd uppsagd att genast afflytta från den bostad vi innehade. Detta på tillskyndan af Vasa presterskap, som upprepade gånger uppmanat husvärden att ej hysa mig och min familj. Men som min värd var en snäll man, svarade han presterna, att det var svårt att göra oss husvilla då vi voro hyggligt folk och ordentligt betalat vår hyra. Jag försökte nu att få hyra annan bostad, men allestädes hade husvärdarna blifvit varnade att uthyra rum åt oss vid äfventyr att blifva instämda för domkapitlet. Det såg nu ganska mörkt ut, icke kunde jag taga hustru och tre små barn med till domkapitlet, och att lämna dem på gatan i denna kalla årstid var ej heller möjligt. Då ingaf Gud i hjärtat en af våra nyomvända trossystrar, hvilken hyrde en liten kammare, att hon skulle lämna den åt min familj och själf

bo hos en trossyster. Då hon lämnade mig nyckeln sade hon: Herr Lindborg får begagna mitt rum så länge som behöfs, och det till trots af »alla» prester och proselyter i »världen». Jag var nu anställd som vårdh. predikant, men utan lön, och medan jag var till domkapitlet fick min familj ha det ganska svårt. Vi framhärdade dock för den goda sakens skull och Gud gaf min hustru tro och tålamod.

Den sena årstiden gjorde att resan fördröjdes af ishinder, så att jag framkom till Åbo två dagar efter utsatt tid vid domkapitlet. Då jag först anmälde mig hos domprosten blef jag på ett brutalt sätt mottagen och började se efter dörren, ifall det skulle bli brådtom. När han så urladdat sin vrede, sade han att jag kunde gå till biskopen. Denne var mera human och uttryckte sin belåtenhet med att jag ändock kom, fast sent, för att inställa mig, ty, sade han, jag hade annars måst låta hämta eder genom guvernörsämbetets försorg. Ja, det kunde varit så godt det, då hade jag inbesparat mina respengar och sluppit fara illa den kalla tiden på ångbåtens däck. Men tänkom oss *en aposteln Pauli efterträdare* begagna sig af de världsliga myndigheterna för att ransaka en förment »villolärare». Men det var ju inte första gången sådant hände. I så väl gamla som nya testamentet ha de statskyrkliga presterna begagnat den världsliga makten att förfölja Guds profeter. Icke ens Kristus

undgick detta, när han öfverlämnades i dåvarande landshöfdingens våld.

Som det nu var lördag sade biskopen att jag skulle få inställa mig påföljande måndag, men, tillade han, »gå nu inte och ställ till någon oro här i Åbo öfver söndagen». Jag förvånar mig öfver att min ringa person kunde ingifva en sådan fruktan hos dessa »prelater». Emellertid hade jag redan lofvat mina vänner i Åbo att predika för dem på söndagen, och det var just detta som biskopen ville förhindra. Men trots biskopens varning predikade jag tvänne gånger under söndagen och dessutom förberedde jag mig för hvad som komma skulle på måndagen genom att på ett berg i staden hafva umgänge med Herren, där en så salig känsla intog mitt hjärta att jag intet haft emot att oftare företaga en sådan resa.

Då jag på måndagen inställde mig för »höga rådet» delgafs mig anklagelsepunkterna, bland hvilka var en uppsats uti den af mig redigerade tidskriften »Finska Evangelisten». Denna uppsats var skrifven af C. O. Rosenius, en af lutherska kyrkans egna teologer. Men därför att den stod i min tidning, blef den till förargelse för presterskapet i Vasa. Den handlade om hvem som har rättighet att predika Guds ord. Rosenius belyser ämnet med en liknelse. Han säger: Om en tornväktare somnar på sin post och eldfara uppstår, må han väl förargas om en annan man av folket börjar ropa och

väcka folket, men fast det ej hör till hans yrke, är det bättre han ropar, än att folket förgås. Det var detta som retat presterna och dock var det icke jag som skrifvit det utan en af lutherska kyrkans egna godkända teologer. Men så är det, då sanningen kommer på sin rätta plats, då svider den.

Till denna anklagelse svarade jag helt enkelt, att som tidningen hvari detta stod icke fanns till hands kunde helt naturligt därom ingenting dömas. Och härmed måste domkapitlet låta sig nöja. Men så kom den viktigaste anklagelsen att jag försökt sprida metodismen i Vasa. Detta kunde jag ej förneka och då jag ombads att lämna Finland och i stället gå till hedningarne svarade jag att metodisterna ej försummat hedningarne men att de trodde det hela världen var deras missionsfält och att vi nog hade rum i Finland tillsammans med lutheraner och dessutom hade jag under söndagen sett så många förlorade söner och döttrar i Åbo att om jag kunde rädda en enda af dem genom min verksamhet och erkebiskopen genom att förbjuda mig, skulle förhindra ett så godt verk; hvad skulle han då kunna svara Gud på den sista dagen? Inför denna allvarliga fråga förblef hela domkapitlet tyst. Efter en stunds tystnad fortsatte biskopen: Ja, nog känner jag till John Wesley och metodisterna och vet att de verkat mycket godt i världen, men se de voro nog behäftade med några skefheter. Då jag härpå svarade, att jag gärna

skulle vilja bli bekant med dessa skefheter, svarade biskopen: Jo metodisterna tro och lära att man hastigt och på en gång skall komma till omvändelse, men vi lutheraner tro att det sker så småningom. Åh, utropade jag med kraft: är det en skefhet som tillägges metodisterna, då var ju Petrus behäftad med samma skefhet, då han med en enda predikan fick 3,000 själar omvända. Härpå svarade biskopen »att det var på den tiden», hvarvid jag återtog, men metodisterna tro att Gud är densamme nu som då.

Nu tycktes biskopen fått nog, hvarför jag fick afträda medan »rådet» öfverlade hvad som skulle göras åt »denne mannen». Efter en stund fick jag åter företräde och tillfrågades nu om jag inte godvilligt ville resa bort från Finland, hvarpå jag frimodigt svarade: »Det kan jag icke, ty jag har några vänner i Vasa som vilja att jag skall predika för dem». Biskopens sista ord var: »Ja så res då till Edra vänner och predika för dem, men låt presterna vara i fred».

TIONDE KAPITLET.

Fortsatt verksamhet i Vasa och Kristinestad.

Hemkommen till Vasa började tidningspressen orda om att det måtte aldrig gått rätt till vid domkapitlet att de där ej vetat det jag var metodist, att jag borde få göra om resan o. s. v. Men då jag utan vidare fortsatte att predika blef det så småningom lugnare och nu kunde jag fått hyra 10 lokaler att bo och predika uti om jag velat. Troligen fick Vasa presterskap skrifvelse från domkapitlet om förhållandet, så att de numera ej heller trakaserade mig.

Ekonomiska trångmål hade jag allt fortfarande att kämpa med, ty församlingen var liten och fattig och ingen lön afhördes. Den låg hos finansiella agenten i Sverige under det jag kämpade under många vidrigheter för metodismens heliga sak. Hade jag inte haft hustru och tre små barn utan varit ensam, då hade det ingen nöd haft, men nu fick familjen lida mera än jag. Under dessa förhållanden reste jag ofta bort på andra platser och predikade Guds ord såsom Åbo och Åland. Jag spred äfven på dessa resor den lilla månadsskrift

som förut blifvit omtalad. Den trycktes i Vasa och utkom ett och ett halft år, 1881 och 1882. Upplagan var 500 ex., tillsammans 8,500 nummer, hvilka spredos allestädes bland den svenska befolkningen i Finland. Mitt arbete uppmärksammades äfven af den religiösa tidningspressen och i finska Sändebudet kallades det för »mullvadsarbete».

Under den tid af 3 år jag verkade i Vasa hade jag äfven att besöka Kristinestad samt äfven predika i byarna på vägen dit. Dessa 10 mil färdades jag vanligen fram och åter med häst, en gång i månaden. Åtskilliga äfventyr fick jag då upplefva af hvilka ett par må omnämnas: En nyårsnatt då vi höllo på med vår vakogudstjänst i det lilla kapellet i Kristinestad hördes plötsligt ett ljud som af ett skott och elfva fönsterrutor föllo i små bitar ned öfver de där under sittande åhörarna. Jag hade min plats vid ett bord midt framför fönstret och slaget var tydligen riktadt mot mig. Då sträng köld herskade ute vid detta tillfälle och kapellet icke eldats någon tid förut voro fönstren öfverdragna med is så att man inte kunde se ut. Då vi sedan undersökte förhållandet upptäcktes i fönsterposten ett märke såsom efter en sten. En garfvare i staden, hvars hustru gärna gick på våra möten, hade sagt någon tid förut: »Jag hör att den där metodistpredikanten skall komma till staden igen, men denna gång skall han inte komma härifrån med lifvet». Ganska sannolikt var

det genom hans föranstaltande som stenen kastades och hade säkert ämnat att den skulle gått igenom fönstret och råkat mig som stod midt framför, men den som kastade darrade på handen så att stenen tog i »posten». Han var icke så säker på handen som David då han fällde Goliat. Emellertid kom jag alldeles oskadd äfven denna gång från Kristinestad. Det enda som vanns med ofoget var, att vi fingo en extra »väckelse» på natten samt ett större folktillopp de följande mötena.

En annan gång skulle jag resa bort från Kristinestad och predika på kvällen, 3 mil därifrån, i en by som heter Näsby. För att komma fram så billigt som möjligt brukade jag ofta följa med någon landsbo som varit till staden. Denna gång träffade jag en bekant som var vänligt stämd emot verksamheten. Men han hade en granne som äfven varit i staden och som var fientligt sinnad. Denne senare, som fick veta att jag skulle följa med ut till landet begaf sig något i förväg. Då vi upphunno honom på halfva vägen, steg han af och kom till oss för att bjuda af sin brännvinsflaska, hvilken han själf flitigt anlitat. Han fick emellertid behålla sitt goda för sig själf. Då han nu ingen brådska hade utan lät hästen fortsätta i gående och det började redan mörkna på afton och något snö började falla uppmanade min körsven honom att köra på litet att vi skulle fortare komma hem. Då svarade han, att om vi hade brådtom kunde vi köra

förbi, ty han hade ingen brådska. Han höll nu sin häst åt sidan och då vi ämnade köra förbi, höll han upp igen och körde så emot vårt åkdon, så att den höghjulade kärran åkte ett godt stycke på den sluttande vägen, som nu äfven var isbelagd, och i det han for förbi oss i den vildaste fart gaf han vår häst ett kraftigt slag på hufvudet med sin piska. Men vår kärra stannade alldeles invid den metersdjupa dikeskanten och vår häst stod stilla, som om ingenting händt. Nog var Guds engel nu till hands, det är då alldeles otvifvelaktigt. Men ännu märkvärdigare tedde sig detta äfventyr, när vår fiende vid en krök af vägen längre fram i sin ifver att komma undan, körde så oförsigtigt att han själf vinkade med häst och kärra i diket. Där låg han och kraflade under kärran då vi körde förbi. Min körsven kunde inte låta bli att ropa: »Nå, Matts, jag tror du ligger i diket». Då folk just kom ut för att hjälpa honom, bad jag min körsven fortsätta, så att vi ej vidare behöfde komma i kollision med honom. Vi kommo lyckligt fram och jag höll min predikan på utsatt tid. Men gudstjänstbesökare berättade, att de mött en åkande som sagt till dem, att det den kvällen icke blef något möte, »ty presten ligger i diket».

ELFTE KAPITLET.

Verksamheten i Gamlakarleby och konferensen i Norrköping.

Vid 1882 års konferens i Göteborg hoppades jag få någon medhjälpare öfver till Finland, men äfven denna gång fick jag bli ensam. Pastor C. Hultgren beordrades likväl att göra ett besök på eftersommaren och predikade då i Vasa några gånger samt höll nattvardsgång och intog de första medlemmarna i full förening med kyrkan. Sedan gjorde jag sällskap med honom landvägen till Kristinestad, där ett litet kapell inredts af br. Bärnlund, hvilket nu skulle invigas. Här hölls nu äfven nattvardsgång i förening med några predikningar. Vi stannade äfven en kväll i Närpes och predikade »ordet» för hungrande skaror. Pastor H:s besök var kort men uppmuntrande. Sedan hade jag att åter reda mig ensam ännu en vinter. På hösten samma år företog jag en resa norrut från Vasa med sista ångbåten. Denna båt brukade ha sina turer på Nykarleby, Jakobstad och Gamlakarleby, och jag följde med, bestämd att landstiga vid första hamn, men denna sista tur gick den direkt till Gamlakarleby. Vi hunno nätt och jämnt

fram den korta höstdagen tills mörkret föll på. Som ångbåtshamnen låg en half mil från staden fick jag öfvernatta på Yxpila hotell. Värdinnan här som själf var gudfruktig förstod att det ej var någon vanlig resande, hvarför hon var särdeles tillmötesgående mot mig. Nästa dag anlände jag till staden och tog in på gästgifvaregården. Sedan gick jag ut i staden och gjorde husbesök och fick tillåtelse att predika i en stuga på kvällen. Detta upprepades gång efter annan och snart hvar jag uppe i en kraftig väckelse. Allt flere samlades till mötena och stor hunger förspordes efter Guds ord. Jag stannade ett par veckors tid, men hade nu att tillryggalägga den 15 mil långa landvägen efter häst. Gamlakarlebyborna hade dock försett mig med respengar och något däröfver. Och det var i sanning väl behöfligt. Jag fick visserligen detta år någon lön från missionssällskapet i Amerika, men den var mycket otillräcklig, ty af de 200 dollars, som voro anslagna för Finland, afgick en del till pastor Hultgrens resa. Resten skulle sedan vara en ersättning för mitt banbrytande arbete under 3 års tid i Vasa, Kristinestad och Gamlakarleby. När därför frampå nyåret 1883 upprepade bref från Gamlakarleby kallade mig dit, beslöt jag att företaga min andra missionsresa till denna stad. För att komma fram den 15 mil långa vägen måste jag stanna här och där i byarna och predika för folket och på så sätt erhålla gratis skjuts från by

till by. Resan räckte därför ganska länge, men då jag närmade mig målet kände jag en öfvernaturlig kraft flöda ned öfver min själ. Jag var naturligtvis nu ifrigt väntad och många böner hade säkert blifvit uppsända för mig. Då jag framkom stodo nästan alla hus öppna för mig och en sådan andlig rörelse uppstod, som jag aldrig annars varit med om. Hela staden blef uppväckt och de som ej voro för saken kände sig likväl kraftigt tilltalade t. o. m. underbara drömmar hade åtskilliga haft, hvilka tydde på min verksamhet. Det var i sanning en besökelsens tid för denna plats. Innan jag reste ansåg jag det bäst att sammansluta de nyomvända och upptecknade 75 namn. Vi hade då haft möten både morgon och kväll för fullt hus i 3 veckors tid. Naturligtvis önskade nu dessa vänner att jag helst skulle flytta till Gamlakarleby och då G. Wagnson detta år blef utnämnd som min efterträdare i Vasa, blef deras önskan uppfylld. Sedan vi, sommaren 1883, flyttat till denna stad, kom pastor J. P. Larson på besök och höll därstädes den första kvartalskonferensen i Finland. Han besökte sedan äfven Vasa och Kristinestad. Så hade nu då ändtligen verksamheten kommit så långt att man kunde hoppas att »plantan» icke skulle dö utan lefva. Detta år hölls konferensen i Norrköping och till denna konferens rapporterade pr. äldste från Finland följande:

»*Finland.* Broder Lindborg, lokalpredikant,

har äfven under detta kyrkoår verkat i detta land och, enligt hans årsrapport, har han haft god framgång. Många hafva på de ställen, där han verkat, blifvit omvända och etthundra hafva ingått på prof samt 17 ha blifvit intagna i full förening. I Gamlakarleby har framgången varit störst, där hafva de flesta, 75 st., ingått på prof. Han har äfven verkat i Vasa och Kristinestad. Vi ha nu medlemmar på alla dessa ställen. Samlade medel 1,090 fmk eller 773 kr. 90 öre. Två söndagsskolor med 50 barn. Vi hoppas få glädja oss åt god framgång äfven i detta land, hvarest stor hunger efter att få höra Guds ord lär vara rådande, och där många Guds barn bedja: »kom hit öfver och hjälp oss!»

Fastän Finland stått på utnämningslistan både 1881 och 1882 blef ingen rapport från vårdh. pr. aflämnad förrän 1883. Denna lydde som följer: Medl. på prof 100. I f. f. 15. Lokalpredikanter 4. Kyrkor 1. Dess värde 2,100 kr. Söndagsskolor 2, lärare 8, barn 50. Missionskollekt 150 kr. För predikantens underhåll 399 kr. Löpande utgifter 140 kronor.

Sådan såg ställningen ut vid konferensen i Norrköping då G. Wagnson utnämndes för Vasa. Och likväl har det åtskilliga gånger varit synligt i tryck, att finska verksamheten började 1883. Detta misstag har jag härmed velat rätta.

TOLFTE KAPITLET.

Flyttning till Sverige och verksamhet i Wexiö.

Sedan jag varit anställd ett år i Gamlakarleby blef jag på egen begäran öfverflyttad till Sverige och anställdes på en plats som hette Nybro i Småland. Här hade metodismen haft verksamhet tidigare, men nu hade platsen lämnats utan predikant en följd af år. Pr. äldste för platsen trodde dock att jag skulle kunna börja verksamhet där ånyo. Detta var dock icke möjligt då ingen predikolokal stod att få hyra och den lilla köpingen hade annan fri religiös verksamhet. Jag verkade därför med pr. ä. medgifvande på närgränsande platser såsom Kalmar, Öland, Ryssby och Emmaboda. Jag utsträckte mina predikoresor ända till Wexiö. I denna stad hade icke metodisterna ännu fått fotfäste. Då jag visste att pr. äldste reste igenom staden vid sina regelbundna kvartalsresor tyckte jag det vara skada att han ej skulle få stanna och hålla någon predikan, hvarför jag beslöt att göra mitt bästa härför. Jag uppsökte nykterhetsföreningens ordförande på platsen och erbjöd mig hålla nykterhetsföredrag, hvilket beviljades mig i det stora,

trefliga missionshuset. Sedan jag några gånger talat där och blifvit mera bekant med nykterhetsvänner i staden började jag tala om metodismen och rekommenderade åt dem den pr. äldste, som ofta reste igenom staden, och de kunde få höra honom alldeles utan några som helst utgifter. Häraf kom det sig att pastor N. M. Liljegren anmodades att stanna i Wexiö och predika i missionshuset. Sedan dröjde det inte länge förrän Wexiö stod på utnämningslistan och hade egen metodistpredikant. Var det då Guds ledning att jag skulle hem till Sverige för att få Wexiö att öppna sina portar för metodismen. Ja underligt ser det ut, ty snart kom telegram från Finland, hvilket efter endast några månader återkallade mig till Gamlakarleby. Vännerna där hade uttryckligt begärt mig åter.

TRETTONDE KAPITLET.

Andra gången till Finland.

Som min pr. äldste Liljegren icke hade något däremot antog jag kallelsen. Lämnande min familj kvar i Sverige reste jag i februari månad 1885 via Stockholm med vinterbåten till Helsingfors för att taga order af den nye ledaren af missionen i Finland, pastor B. A. Carlson. Han utnämndes för H:fors, samma år som jag flyttade till Sverige 1884. Metodismen var där förut icke alldeles okänd, ty jag hade åtskilliga gånger predikat där i friförsamlingens lokal och då Carlson kom dit fick han en god del af mina förra åhörare. Jag var därför säkerligen den förste metodistpredikant som predikat i H:fors.

Från H:fors fortsattes resan med järnväg till Vasa, men sedan fick jag resa med häst ännu en gång den 15 mil långa vägen i 30 gr. kyla till Gamlakarleby. Vännerna här blefvo mycket glada och vi hade nu en välsignad tid. Sommaren kom och med den äfven konferensen i Motala. Till denna konferens inkom den första rapporten från Finland som egen »mission». B. A. Carlson som nu var ledare för verksamheten omnämner i rappor-

ten »att han lyckats anställa en lokalpredikant från Sverige vid namn K. Lindborg för Gamlakarleby» och fastän han mycket väl visste om min förra verksamhet i Finland nämner han icke ett ord därom. Däremot gifver N. M. Liljegren vid samma konferens i sin rapport följande utlåtande: »*Br. Lindborg återvände till Finland, men eljest gjorde han sig omtyckt här och är värd en plats i konferensen, han med.*» Jag anställdes ännu ett år i Gamlakarleby, hvarför jag nu medtog familjen. Det var en lång besvärlig resa från Emmaboda i Småland via Kalmar, Stockholm, Vasa till Gamlakarleby, och hela resan på däck med hustru och 4 små barn. Det minsta af barnen förkylde sig också på resan och hade ganska allvarsamma följder, men är nu likväl en stor och frisk tös. Vid konferensen i Stockholm 1886 anställdes jag för andra gången i Kristinestad och arbetade icke utan välsignelse, i synnerhet på landet i en by söder om staden, kallad »Herkmeri». Där blef t. o. m. en klass bildad men då jag redan efter ett års arbete fick order att flytta till Björneborg skingrades frukterna och blefvo till spillo.

FJORTONDE KAPITLET.

Verksamheten i Björneborg.

I denna finsk-finska stad konditionerade på apotek en ung man, J. W. Häggman. Han hade från sina föräldrar, hvilka voro bosatta i Ekenäs, hört att om några personer sände in sina namnteckningar med anhållan om metodistpredikants anställande, så skulle en sådan fås fritt med underhåll från Amerika. H. hopsamlade några namn och insände dem till B. A. Carlson i H:fors. Detta var nu anledningen att jag fick order att börja verksamheten i Björneborg. Till en början predikade jag bland de några svenskatalande som funnos på orten, men då jag såg att de stora arbetarskarorna, som endast förstodo finska, behöfde evangelium beslöt jag försöka nå dem genom tolk. För detta ändamål började vi hålla möten på gårdarna de ljumma sommarkvällarna. Först sjöngo vi någon finsk psalm eller sång, sedan predikade jag med Häggman som tolk. Slutligen uppmanades de, som ville ha förbön, att komma in i stugan. De, som då voro påverkade af Guds Ande, kommo in och ett härligt bönemöte begynte. Hela golfvet var nu uppfyllt med nådesökande och det är att

märka, de voro finskatalande. Så uppmanade jag Häggman att tala några ord till dem på deras eget tungomål, hvilket han äfven gjorde. Detta var något nytt för honom och i början försökte han med mycken fruktan, men då han såg deras stora syndanöd kunde han ej låta bli. Detta var begynnelsen till hans pastorsämbete, hvilket han aldrig förut tänkt på. Han är nu en framstående man i den finska verksamheten och är den första infödda metodistpredikanten. Alltnog, våra möten fortsattes och då det blef kallare årstid hyrdes en lokal för de finska mötena. Någon gång fingo vi äfven hålla våra möten i Nykterhetsföreningens stora lokal. En sådan gudstjänst beskrifves sålunda i »Nya Budbäraren». Den första vaknatten i Björneborg var en af de bästa jag varit med om. Vi samlades kl. 9 uti nykterhetsföreningens lokal, hvilken rymmer omkring 500 personer. Huset var till trängsel uppfyllt med uppmärksamma åhörare. De nyomvände vittnade om den nåd, som dem vederfarits under det flydda året. Det var i sanning en härlig stund. Då slutligen uppmaning gafs till dem, som ville börja ett nytt lif på det nya året, kommo närmare ett 20-tal fram, som begärde förbön, och det blef ett kraftigt bönemöte med bekymrade själar. Kl. half 1 afslöts mötet, under det vi önskade varandra ett godt nytt år. Nyårsdagen hade vi ett kraftigt helgelsemöte, då texten var om »tio jungfrur». Vid mötets slut

framkom ett 50-tal själar för att bedja Gud om ett rent hjärta samt att få det fyllt med kärlekens olja.

Verksamheten fortsattes sedan under Guds rika välsignelse och det var ingenting ovanligt att 10 à 12 personer begärde förböner söndagligen vid aftonmötena. Och då man besinnar, att verksamheten bedrefs med tillhjälp af tolk, är det förvånande att vi så snart kunde bilda församling på 80 personer, t. o. m. vid enskilda möten i hemmen frälste Gud själar genom att använda tolk. En dag kom en bedröfvad kvinna till mitt hem och ville samtala med mig. Jag hade nu inte min tolk tillhands, och vi kunde ej förstå hvarandra, men så erinrade jag mig att i samma hus bodde en oomvänd hustru, hvilken var mäktig båda språken, och eftersände henne. Sedan vi samtalat en stund och slutligen knäböjde i bön blef den oomvända tolken kraftigt uppväckt och under tårar tillkännagaf sitt behof efter frälsning. Så kunde Guds Ande verka, fast verktyget var bristfälligt.

FEMTONDE KAPITLET.

Andra gången kyrkorådsförbud.

Så mycken framgång kunde naturligtvis icke få fortsättas i fred, ty onda krafter sattes i omlopp för att motverka. Såsom ett villigt verktyg härtill var stadens presterskap och isynnerhet en pastor G. som äfven var redaktör för den mest spridda finska tidningen i staden. Den ena artikeln efter den andra inflöt i tidningen, hvari verksamheten nedsvärtades och folket varnades för villfarelse, t. o. m. från predikstolen ljöd varningsropen. Detta hade till följd att det okunniga och råa folket, hvilket hade bordt uppfostras på ett bättre sätt af sina själasörjare, i stället blef eggat till allehanda förföljelsehandlingar, såsom att komma druckna till mötena och störa våra gudstjänster. Det blef slutligen omöjligt att hålla ett aftonmöte utan polis, hvilken vi själva fingo betala rätt dyrt. Och vi voro tvungna att hafva en utanför lokalen och en inne. En afton då jag som bäst predikade, som vanligt genom tolk, stördes jag oupphörligt af en drucken man. Jag måste flera gånger uppmana honom att vara lugn vid äfventyr att eljest blifva utförd. Polisen stod nere vid dörren och då ingen

förmaning hjälpte bad jag honom föra ut mannen. Då han hörde det trängde han sig längre in i bänken och polisen stod nu rådlös, hvarför jag måste gå dit ner och hjälpa honom. Då vi nu skulle blifva två om mannen tänkte han likväl bli segrare och fattade tag med händerna i bänkens ryggstöd. Som han satt inklämd emellan andra åhörare var det så mycket svårare, men jag slog honom på händerna och sade till polisen: »hugg i nu och låt det gå med fart» och så måste han följa med ut. Men som jag riktigt ville se honom utanför fattade han tag i mig i dörren och drog mig med ut på gården och föll omkull i snön, där vi rullade om hvarandra. Då jag slutligen kom loss, skakade jag snön af mig och skyndade in till det tåligt väntande folket och tolken, samt fortsatte min predikan som om ingenting händt. Dessa svårigheter skulle aldrig kommit i fråga om ej tidningen uppmuntrat därtill. Vid ett tillfälle blef en kvinna, som kom från ett möte, slagen och skuffad i diket. Då hon dagen därpå beklagade sig hos stadens pastor, svarade han med dessa tröstens ord: »Om det varit jag skulle jag gifvit er duktigt stryk».

Verksamheten tycktes dock, trotts allt detta, vinna i styrka. Andra medel måste därför försökas för att motverka. En lista för namnteckningar kringsändes för att insändas till domkapitlet med begäran att den »farlige» metodistpredikanten måtte

bortföras från staden. Denna »lista» kringsändes på ölbodar och andra ställen, sak samma hvem som tecknade sitt namn, blott antalet blefve stort. Och stort blef det. Men då prosten S. fick reda på deras tilltag tyckte han troligen att det skulle vara skam om han ej själf toge hand om saken, hvarför kyrkorådet sammankallades och så fick jag prediko-förbud den 30 april 1888. I förbudets stiliserande märktes tydligt den förut nämnde pastor G—s hand, ty han var mera lämplig som lagkarl, än som prest. Där stod nämligen i förbudet, att därest jag icke ställde mig detsamma till efterrättelse skulle jag dömas efter den paragrafen i strafflagen som handlar om utlänningar som bedrifva »bettleri». Detta med anledning af kollekters insamlande för bönehussalens hyra. Nåväl, detta var inte så illa uttänkt, ty straffet för sagda brott var landsförvisning eller transport till hemlandet. Men då jag skulle påteckna förbudet gjorde jag äfven den anteckningen, att jag i stället för rådsturätten vädjade till domkapitlet och dit kom äfven saken. Efter en månads tid kom utslaget därifrån, så lydande: »Vi vilja ej befatta oss med olika lärostrider». Jag hade, nämligen själf skrifvit till domkapitlet i Åbo och öfverklagat kyrkorådets förbud samt anmärkt huru okristligt jag blifvit behandlad, såväl af presterna som af folket. Jag sade: »om jag ock hade varit en turk eller hedning så borde väl de som rätta kristna bemött mig på ett bättre sätt. Som nu

domkapitlet säkerligen erinrade sig mitt förra besök från Vasa ansågo troligen de värda herrarna att det icke var skäl bereda mig det nöjet och dem det obehaget att ännu en gång sammanträffa med mig.

Då jag fått domkapitlets utslag gick jag till presten och delgaf honom mitt beslut att fortsätta verksamheten. Han sade då att det var orätt af mig att så tränga mig in i en annans församling och förorsaka oro. Han frågade hvad jag skulle tycka om ifall han skulle tränga sig in i min familj? Nu är detta pastorat min familj, sade han. Hvarpå jag svarade: nej, »hela jorden är Herrens och allt hvad därpå är». Då han ytterligare försökte afskräcka mig från att fortsätta: sade jag att Björneborg var den enda plats i Finland där de så skamligt uppfört sig mot mig och att jag hade hela metodistkyrkan bakom mig och att om de gjorde några vidare försök att hindra verksamheten komme deras förföljelsenit att omtalas i all världens tidningar. Detta tycktes »taga skruf», ty sedan fick jag ostörd fortsätta Herrens verk.

Under 4 års tid stannade jag i Björneborg och höll vanligen både svenska och finska möten hvarje söndag. Gud välsignade arbetet tid efter annan med nya väckelser. Då det var mycket tal om »nya födelsen i dopet» lät jag öfversätta till finska och utgifva Wesleys predikan om »nya födelsen», den första metodistiska predikan på finska språket, och spriddes i 1,000 ex.

SEXTONDE KAPITLET.

Tredje gången till Kristinestad—Lovisa.

År 1891 blef jag för tredje gången sänd till Kristinestad. På denna plats, till hvilken hörde landtplatsen Närpes, är mycket arbete nedlagt. Där stannade jag nu i tre år, af hvilka jag var ett år bosatt i Närpes. Någon större väckelse förspordes icke, men Gud var likväl med och frälste en och annan själ så att församlingen hölls uppe. Härifrån sändes jag till Lovisa för att äfven där bryta ny mark. Under tre år från 1894 till 1897 verkade jag Herrens verk såväl i Lovisa som ock grannstäderna Borgå och Kotka. I sist nämnda plats verkade jag ofta, reste dit på vintern med postskjutsen om nätterna och fick ofta springa mig varm. Under dessa tre år var det ofta bekymmersamt med ekonomien, ty intet anslag från missionssällskapet ficks för platsen, utan skulle vårt underhåll hufvudsakligast bero på kollekterna. Herren hjälpte dock tid efter annan så, att då vi flyttade till Sverige voro vi nästan skuldfria. Jag sade då farväl till Finland för andra gången och fick anställning i Limhamns då nybildade församling.

SJUTTONDE KAPITLET.

Åter till Sverige, Limhamn—Småland—Gottland—Westmanland.

Det kändes skönt att en gång få allt färdigt och icke behöfva börja grundlägga församling. Här fanns en församling på 200 medlemmar, ungdomsförening, stor söndagsskola samt en af de bästa sång- och musikföreningar. Dessutom skötte bröderna all ekonomi så att predikanten ej behöfde, som så ofta förr, ha bekymmer om allt och alla i församlingen. Äfven kapell fanns, med en ej tryckande skuld. På denna trefliga plats och i denna ungdomliga församling hade det varit godt att stanna mera än tvenne år, om icke klimatet visat sig olämpligt för både min hustru och mig.

Jag begärde flyttning och stationerades då i Loftahammar och Wråka. I denna af barrskog och friska vintrar uppfyllda trakt trifdes vi godt och här stannade vi 3 år. Framgången var icke så stor, men saken uppehölls och församlingen kämpade sig igenom och dess numerär var ungefär lika vid afflyttningen, som skedde till Bjuf i Skåne. Här stannade vi likväl icke mera än ett år, hvarefter kosan styrdes till den goda ön Gott-

land. Det påstods att jag fick den bästa landsförsamlingen på ön. Åtminstone var det den största. Ty till Roma och Fållingbo, lades nu äfven Kräklingbo och Östergarn. På alla dessa ställen fanns kapell där gudstjänst skulle hållas. Det var ett stort fält och svårt att underhålla. Jag kände att krafterna blefvo för små och begärde därför flyttning till fastlandet igen efter 2 år och som ingen annan plats för tillfället var ledig, blef Odensvi i Westmanland den plats där vi nu stationerades. Här var en förtjusande plats för en predikant på sommaren, kapellet låg som i ett litet paradis och bostad för predikanten fanns i kapellet. Det var dock mycket obekvämt, ty en half mil hade vi till post och handelsbod. I synnerhet på vintern med sina snöstormar var det kusligt, långt ifrån människoboningar som det var. Då församlingen här skulle betala det mesta af lönen nödgades den hålla fester och bazarer rätt ofta och vid sådana tillfällen samlades nejdens ungdom för att träffa hvarandra. Det blef icke mycken andakt, ty de kommo i akt och mening att drifva skämt och gyckel. Vissa gånger under den mörka årstiden infunno sig äfven druckna personer och då blef det ofta slagsmål så att blodet stänkte på golf och väggar. De gamla medlemmarna höllo sig då vanligen hemma och jag fick ensam stå i striden. Detta sorgliga förhållande hade fortgått så fastän metodisterna hade verkat där i 30 år. Så kan det gå,

då icke slikt ofog afstyres och näpses genast i dess början. Dessa råa sällar företogo sig äfven stjälpa omkull vagnar på gården under mötets gång samt lyfta ytterdörrarna af och bära dem ut till landsvägen och mycket annat ofog. Jag begärde att få flytta och blef då utnämnd för Norberg. Samtidigt fick jag anbud att flytta till Kristinestad i Finland och då jag tyckte mig bli partiskt behandlad af vederbörande i Sverige och jag dessutom kände mig dragen till Finland, dels därför att några af våra barn voro där, antog jag kallelsen till Kristinestad och kom så tredje gången till Finland och fjärde gången till Kristinestad.

BISKOP J. T. PECK.

(Se åttonde kapitlet.)

ADERTONDE KAPITLET.

Tredje gången till Finland, Kristinestad—Jakobstad.

Denna tredje flyttning till Finland företogs i september 1906. Alla våra sex barn voro nu stora och borta från hemmet så att vi voro ensamma min hustru och jag. Det var mycket underligt att ännu en gång flytta öfver till Finland och isynnerhet till Kristinestad, där vi så mycket vistats förut. Några av de gamla vännerna voro kvar, men en hel del nya hade kommit i stället. Så hade äfven ny kyrka blifvit byggd med en treflig predikantbostad. Men skulden var tryckande och det är ett under huru vi kunde reda oss, de två år jag nu betjänade denna församling. Sista året jag var där företog jag resor öfverallt i de andra församlingarne för att genom kollekter minska kyrkoskulden och lyckades på så sätt insamla 800 mark netto, hvilka kommo församlingen till stor hjälp.

1908 blef jag sänd till Jakobstad och har här arbetat i två år. Jag har nu uppnått den tidpunkt då jag kan fira 30-årsminnet af min ankomst till Finland. Då jag tänker tillbaka på dessa trettio

år, så är det ett under i mina ögon huru Herren hjälpt genom allt. Till allt annat godt har jag åtnjutit en nästan oafbruten hälsa och känner mig för närvarande icke särdeles svag utan åstundar att ännu tjäna Herren efter min förmåga, men önskar den tid jag kan hafva kvar att lefva, få egna mig mera åt en evangelists arbete, i stället för att vara bunden vid någon viss församling. Jag hoppas nu att Herren skall leda det därhän och tror att han väckt denna åstundan hos mig.

Jag vill ej sluta denna skildring utan att hafva uttryckt min stora tacksamhet till min kära hustru, som så troget stått vid min sida och delat svårigheter, såväl som fröjder med mig, och villigt erkänner jag att hade icke Herren gifvit mig ett sådant stöd som min hustru varit för mig, hade jag säkerligen ej kunnat uthärda i alla svårigheter. Den del hon tagit i arbetet för Finland med böner, råd, förmaningar och tålamod är icke nedskrifvet, men Herren känner det och jag vet att hon med mig äfven skall dela nådelönen en gång. Det var Herrens kraft som uppehöll oss båda och »de två voro ett».

FAMILJEN LINDBORG.

Rättelser:

Sid. 22, rad. 10 *står:* Reck, *läs:* Peck.
„ 24, „ 15 *står:* komma, *läs:* komme.

Tillägg eller slutord.

Då jag nu blickar tillbaka på dessa trettio år, tackar jag Gud som låtit mig blifva ett redskap uti hans hand — om ock skröpligt — till att plantera metodismen i Finland. Af den lilla plantan har blifvit ett träd som sträcker sina grenar icke blott till det finsktalande folket utan äfven till det stora Ryssland. Gud har sändt medhjälpare tid efter annan och nu är verksamheten fördelad på tre distrikt: det svenska, finska och ryska. I Kotka, där jag nu är metodistkyrkans sjömansmissionär, fick jag äfven vara den första metodistpredikanten och anledning till att metodistkyrkan här började verksamhet.

Så har jag då personligen fått börja verksamheten i Wasa, Kristinestad, Gamlakarleby, Björneborg, Lovisa och Kotka, och dessutom predikat före någon annan metodistpredikant i Helsingfors, Åbo, Åland, Uleåborg, St. Michel och Kuopio. Jag gläder mig öfver verkets framgång och instämmer med Johannes Döparen uti Joh. Ev. 3 k. 27—30.

